

Pomladanjsko jutro na vòdi.

Béga ob vèslu
 Čolníček legák,
 Voda ga nese,
 Ko lástovko zrák.

Veter od juga
 Meglice topí,
 Solnce se zláto
 V valovih svetlí.

Jásno obnébje,
 Zeléno poljé,
 Čúdes tisóč je
 Okolo vodé.

Novemu novi
 Krasóte se zbor,
 Lepšemu lepši
 Umiče prizòr.

Tu o bregóvih
 Vonjáva cvetóv,
 Daleč tam gláve
 Planínskíh verhóv.

Cérkvice béle
 Tu níže od zád
 Glédajo s hríba
 Na kóčo, na grad.

Mesto prijazno
 In gozd in vasí,
 Berzo gibánje
 Okrétnih ljudíj.

V čolnu otročje
 Vrískánje glasnó —
 Mládo življenje,
 Kakó si lepó!

Lujisa Pesjakova.

~~konjski tat~~
Konjski tat.

Mázur, bogat Beduvinec, imel je konja najboljše pasme (plemena).

Ko jednóč jezdi po puščavi k prijatelju, sliši blizu potoka slabotno ječánje. Idóč za tem milim stokom najde sivobradega moža v pesku ležéč. Starec, ugledávši neznanega popotnika, poprosi v iménu božjem in prorokovem, da bi se ga usmíhí.

„Usliši me,“ ogovóri stárec Beduvince, „siromak sem, potujoč po puščavi. Truden dolge hoje sem si hotel žejo ugasiti na studenci; a slabost me príme in tako sem tukaj obležal. Pomozi mi zatorej po besedah prorokovih, ki govóri: „za kápljico vode, katero žejnemu daš, v raji dobodeš obilo veselja.“

Mázur, človek blazega serca, usmíli se žejnega siromaka, ostávi konja pri njem ter takój odhití k studencu po vode. Jedva dospéje do studenca, kar začuje za soboj nekov stropòt. Ozerší se zeló osupne, videč, da mu je iznemogli stari prosják v tem vsédel na konja ter hitro mimo njega zdirjal.